

Les xifres de Pep

El setmanari alemany 'Der Spiegel' explica com van encarar el germà de Pep Guardiola, el representant italià i la junta directiva del Bayern de Munic el fitxatge més espectacular de la història de la Bundesliga.

FEF

El 26 de juliol del 2011 Karl-Heinz Rummenigge i Uli Hoeneß seuen en un restaurant VIP de l'Allianz Arena quan un home de cap rapat entra i seu en una taula. Ha vingut tot sol. Quan s'adonen de qui es tracta, Rummenigge s'alça i saluda Pep Guardiola. "Puc parlar un moment amb vosaltres?", pregunta Guardiola. El directiu fa senyals a Hoeneß i demanen tres expressos. Els dirigents del Bayern no s'imaginaven què vol Guardiola, però naturalment que volen parlar amb ell.

Pep ha viatjat a Munic amb el FC Barcelona per a un torneig de patrocinadors, el Trofeu Audi Cup. El seu equip acaba de guanyar la semifinal contra el Porto Alegre del Brasil, i de seguida començarà la segona semifinal. Els del Bayern s'enfronten a l'AC Milà.

Guardiola diu que li agrada el FC Bayern i que al matí ha visitat les instal·lacions esportives del club al Säbener Straße i, després, l'Allianz Arena. "La vostra filosofia és interessant", diu. Just després pronuncia la frase que Rummenigge i Hoeneß no s'haurien esperat mai: "Puc imaginar-me entrenant ací algun dia".

"Això ha sigut una declaració molt clara", diu Rummenigge. D'ell, Guardiola. Era ell qui havia fet el primer pas cap al Bayern i no al contrari. Quan Rummenigge relata la història en una de les oficines, encara sembla desconcertat. Mou el cap. "No sé si jo hauria gosat preguntar-li-ho: Et pots imaginar entrenant el Bayern de Munic?".

Fins a la data, Guardiola no és, ni de bon tros, un entrenador d'èxit, ni algú que es fitxa perquè siga sinònim de victòries i títols.

Guardiola es considera l'inventor, un home que ha proporcionat una nova dimensió al futbol. El seu Barça jugava de manera més eficient, més ràpida, més precisa i més bonica que els altres equips. El club va trobar per mitjà del seu jove entrenador una nova identitat i el seu joc es va convertir en un signe distintiu, que, fins i tot, els no entesos reconeixien. Els partits del Barça eren diferents. Més elegants.

"Ha sigut el millor equip contra el qual hàgem jugat mai", diu Sir Alex Ferguson, entrenador del Manchester United des del 1986, després de la derrota en la final de la Lliga de Campions del 2011. El secret de Guardiola rau

en el codi del Barça. Ferguson també hauria subscrit sense embuts la frase que Guardiola ha canviat el futbol com Steve Jobs els ordinadors; Bobby Fischer, els escacs; i els Beatles, la música pop.

Quan Guardiola s'acomiada, dona un full a Rummenigge amb el seu número de telèfon, qui el desa en un lloc segur. Ell sap que té un tresor a les mans.

Quan Guardiola dirigisca el seu primer entrenament al Bayern de Munic, farà gairebé dos anys que va tenir lloc la conversa amb què va començar el fitxatge més espectacular d'entrenadors en la història de la Bundesliga.

La història que està per contar és la d'un acostament que molts consideraven impossible. És la història d'un grup molt reduït d'homes, que es van ajuntar perquè tenen una cosa en comú: una ambició infinita i la voluntat de mostrar-la a tothom. Els del Bayern

Guardiola ha canviat el futbol com Steve Jobs, els ordinadors, o els Beatles, el pop

veuen l'oportunitat, no sols de ser la referència del futbol alemany a llarg termini, sinó, per fi, la del futbol europeu també. Guardiola vol demostrar que el Barcelona no va ser una casualitat, que el seu èxit no el deu solament als futbolistes d'excepció com Lionel Messi, Andrés Iniesta i Xavi.

De moment no concedirà entrevistes; tanmateix, sempre l'acompanyen les mateixes preguntes. Quina classe d'home és? Pot repetir el que va aconseguir en el Barcelona? I per què s'ha decidit pel Bayern i no pels xeics i pels oligarques del futbol mundial?

"La veritat? Em va sorprendre en aquell moment que Pep em telefonara i em diguera: 'A Munic vaig donar el meu número de telèfon a Karl-Heinz Rummenigge i pense que em trucarà'. L'home que conta d'aquesta manera aquell episodi es diu Pere Guardiola. És el germà petit de Pep i el seu assessor més important. Pere s'assembla molt a ell, és potser una mica més baix,

però té la mateixa veu agradable amb el mateix accent català.

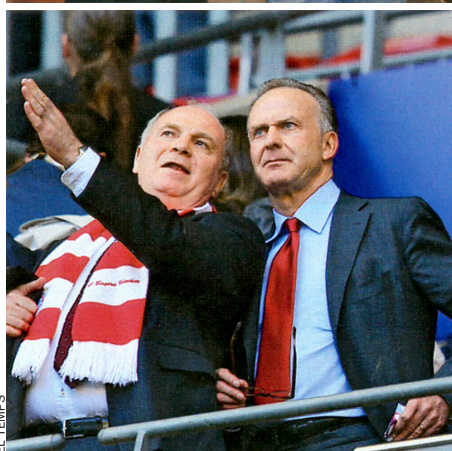
Pere Guardiola seu en una sala de juntes al pis 14 d'un edifici de gran envergadura a l'est de Barcelona. És el primer executiu de Media Base Sports, una agència creada el 2009 que es concentra principalment en els jugadors del Barça. Pere ha aconseguit un fum de contractes publicitaris per a David Villa i s'ocupa del compte de Twitter d'Iniesta. Ell ha negociat, en nom del seu germà, el contracte amb el Bayern. "Un contracte molt bonic", com li agrada dir. Vuit, nou pàgines, precises, "d'alguna manera, molt alemany".

Després de tornar de Munic, Pep conta al seu germà que no sols li han agradat la ciutat esportiva i el nou estadi. Guardiola es mostra impressionat per la plantilla, que ha sigut creada intel·ligentment i que amb "dues o tres correccions" tindria un potencial increïble. Ell coneix les estructures que va fixar Louis van Gaal: el joc ofensiu, la pressió al contrari, l'actitud i la possessió del baló.

Pere sap que al seu germà li agraden els equips amb tradició: l'Ajax d'Amsterdam, la Juventus de Torí, el Manchester United, el Bayern. A Alemanya, potser, el Bayern és sinònim d'enormes sumes de diners, però a l'estranger és més aviat un equip amb un passat gloriós als anys setanta.

Pep és un "romàntic" per al qual "la tradició, la història, els herois de l'antiguitat i aquestes coses" signifiquen molt, segons Pere. Abans de la seua època com a representant, Pere va treballar per a Nike. Per a ell, "aquestes coses" no són tan importants. Ell no és pas "romàntic", és un home que des de l'estiu passat té a veure sovint amb els grans del futbol mundial. Enviats de Massimo Moratti, de l'Inter de Milà; de Roman Abramowitsch, del FC Chelsea; del xeic Mansur Bin Sajid al-Nahajan, del Manchester City; del xeic Nassir al-Chulaifi, del Paris Saint-Germain; i de Silvio Berlusconi, de l'AC Milà, el van assetjar perquè volien Guardiola. Semblaven ionquis en procés de desintoxicació que necessitaven allò que només Guardiola feia l'efecte de tenir.

"Vaig telefonar a Giovanni i el vaig posar rere la pista del Bayern", diu Pere. Giovanni Branchini és un dels representants més famosos a Itàlia i un vell conegut de Hoeneß i Rumme-

A dalt, a l'esquerra, Pere Guardiola amb Carles Puyol; a sota, el president del Bayern de Munic (dreta) Uli Hoeneß i el president de la junta directiva, Karl-Heinz Rummenigge. A dalt, al centre, Guardiola amb la seva dona i, a la dreta, amb Messi, en la foto que obre el reportatge de *Der Spiegel*.

nigge. Branchini va enfilar el traspàs de Stefan Effenberg a la Fiorentina als anys noranta i del brasiler Ronaldo al Barcelona i, més tard, a l'Inter de Milà. “No havíem de fer la impressió que ens oferíem al Bayern. El meu germà volia estar segur que ells comprengueren que trobava el Bayern molt interessant”, diu Pere. L'italià sols va rebre un encàrrec: organitzar una reunió amb el Bayern.

Des que Guardiola va debutar al FC Barcelona com a entrenador a l'estiu del 2008 com un dels pitjor pagats de la primera divisió, sense experiència com a tècnic en el sector professional i amb la plantilla renitent del seu predecessor Frank Rijkaard, el futbol europeu ha esdevingut tot un altre. Això té a veure amb el balanç de Guardiola en aquests quatre anys, que pareix una biografia maquillada: dels possibles 19 títols en quatre anys en va guanyar 14, entre els quals dues Lligues de Campions, tres Lligues i dos Campionats del Món de Clubs.

A l'entrada del 2011 se succeïren els problemes. Abidal, el defensa francès, va emmalaltir de càncer i, més tard, l'ajudant i amic de Guardiola, Tito

Vilanova. L'equip va perdre força. Les xerrades de Guardiola estaven mancadades de poder de convicció, li resultava difícil motivar els seus jugadors. Quan parla castellà, és un comunicador versat. Pot ser faceciós, agut i, de vegades, fins i tot divertit.

Entretant, el seu rival, el Reial Madrid, va comprar l'equip més car del món amb l'objectiu prioritari de vèncer el Barcelona. Les disputes amb José Mourinho, l'adversari de Guardiola al Reial Madrid, s'agrejaven. En un clàssic, els jugadors i els entrenadors, fins i tot, van arribar a les mans.

Fins Lionel Messi donava problemes. Guardiola va polir el joc del Barcelona cada vegada més al seu gust. Messi va fer 73 gols en la temporada 2011/12, però el sistema de joc s'havia sotmès a un sol jugador i això el molestava cada vegada més i la il·lusió pel seu treball va desaparèixer.

A la tardor del 2011, després d'un partit de la Lliga de Campions contra el Bate Borissov de Bielorússia, Guardiola va comentar al president Sandro Rosell que potser no continuaria al

Barça. I doncs, tota la junta directiva es va esvalotar.

En una de les poc freqüents entrevistes per a una pel·lícula sobre el seu antic equip, Brescia, va dir: “Fa falta coratge per a poder dirigir una institució tan important durant quatre anys. Els jugadors es cansen de tu; tu, dels jugadors; la premsa es cansa de tu; tu, dels periodistes”.

El 13 de gener de 2012 Uli Hoeneß va celebrar amb retard el seu 60è aniversari al Postpalast de Munic. Entre els 475 invitats hi havia Giovanni Branchini, el representant. El mediador. L'italià seu enfront de Rummenigge i li diu allò que li ha encarregat el germà de Guardiola. La declaració de l'Audi Cup continuava endavant.

Després d'aquesta reunió, Rummenigge va telefonar a Guardiola guardant les distàncies. Es recordava de les estranyes converses al seu despatx. “Les telefonades van ser realment intranscendents. Hi anava amb embuts i mai no es va concretar res”.

L'entrenador Guardiola ja existia des que era jugador amb 18 anys.

Físicament era inferior a la majoria dels seus rivals, molt lent al canvi de ritme, massa prim. Però hi havia una cosa que podia fer més ràpidament: pensar. Únicament quan llegia millor el joc, tenia possibilitats. Johan Cruyff, l'entrenador del primer equip, aviat el va nomenar cap de l'equip. Guardiola es va convertir en el cervell del llegendari Dream Team, que va guanyar per primera vegada la Copa d'Europa per al club. En aquell equip jugaven junts Romário, Michael Laudrup, Ronald Koeman, Zubizarreta. Fins al debut de Guardiola com a entrenador, aquest equip es considerava el millor de la història del Barcelona. Més tard, Guardiola va entrenar amb Louis van Gaal i

Al novembre, Rummenigge rep una telefonada: "Vull anar-me'n al Bayern", diu Pep

després se'n va anar a l'AS Roma perquè incondicionalment volia jugar sota la direcció de Fabio Capello. Al final de la seua carrera va jugar, fins i tot, en un club realment penós anomenat Dorados de Sinaloa a Mèxic, perquè l'entrenava un conegut seu, Juanma Lillo, que Guardiola considerava un geni.

"El meu germà pot ser increïblement porfidiós, gairebé obsés, i constantment pensa en futbol des que el conec. Estava clar que algun dia entrenaria. Fora del terreny de joc s'estima més la tranquil·litat", diu Pere Guardiola a la seua oficina. El descriu com un home reservat, a qui agrada més escoltar que parlar, molt zelós de la seua intimitat. Quan li van preguntar quina paraula associava amb "glòria", Pep va dir: "merda".

Encara estan junts Guardiola i Cristina Serra, el seu primer amor, a qui va conèixer amb 18 anys. Té tres fills, duu vestits ajustats, escolta Coldplay, és d'esquerres i desitja, com la majoria de la seua família, la independència de Catalunya. No creu en l'existència de Déu, excepte en forma de Messi i Maradona, i si no haguera esdevingut professional, possiblement hauria finalitzat els seus estudis de dret i avui seria advocat.

A finals d'abril del 2012 declara Guardiola que deixa el Barça perquè està cansat i necessita distanciar-se'n. Com a conseqüència, Pere rep telefonades de representants d'altres clubs importants diàriament, però Pep únicament li parla del Bayern. Discretament, el 25 de maig Pere es troba amb el director esportiu d'aquell temps, Christian Nerlinger, per prendre un cafè en un hotel de Madrid. La reunió no li deixa realment cap empremta.

Obsessionat amb el Bayern.

Pere Guardiola es concentra més aviat en la Premier League. Ell vol fer-li venir aigua a la boca al seu germà amb els avantatges dels "seriosos anglesos". Tindrien una comissió de decisions reduïda i eficient i la premsa seria més sorollosa que l'alemanya però "en realitat més fàcil de dominar". I, a més, guanyarien més diners. Molts més diners.

Sobretot és interessant l'oferta del Manchester City. Txiki Begiristain, l'antic director esportiu del Barça en

temps de Pep, està de viatge per ordre del City. Begiristain sap que no es pot guanyar Guardiola amb diners. En qualsevol cas no sols amb diners. Parlen d'un "projecte" i de 150 milions d'euros, que podrien invertir en nous jugadors. Potser més.

Però Pep continua obsessionat amb el Bayern. A través de Branchini, Guardiola comunica a Rummenigge que després d'un any de pausa a Nova York, tant sí com no, volia tornar a entrenar i que en podrien parlar. Rummenigge li pregunta a l'italià si té sentit trobar-se amb Pep abans de la seua partida cap als EUA. El representant li diu: "Fes-ho".

Pel juliol del 2012 Rummenigge viatja a Barcelona. Pere Guardiola el passa a buscar a l'aeroport i es dirigeixen cap a la casa d'un amic als afores de la ciutat. Allà passen gairebé sis hores junts. Pep Guardiola li intenta transmetre les seues perspectives sobre el futbol i ell, presentar a Pep el Bayern de Munic.

El director de la junta directiva del Bayern diu que la meitat dels entrenaments són sessions a porta oberta, cosa que internacionalment és més aviat poc freqüent. Guardiola també s'hauria de familiaritzar amb això. En contrapartida, l'entrenador comenta que no donaria cap entrevista individualment, sinó conferències de premsa com feia al Barcelona. Rummenigge li contesta que ell no obliga ningú a concedir entrevistes individuals i li pregunta si vol endur-se un grup de treballadors propi amb segon entrenador i especialistes com havia fet Van Gaal. Guardiola respon que no, que sols necessita tres treballadors per a ell, la resta li és igual. "Si compteu amb gent bona, llavors treballaré amb ells".

A principi de novembre Karl-Heinz Rummenigge rep una telefonada des de Nova York. "Vull anar-me'n al Bayern", diu Pep Guardiola a l'altre costat de la línia. "El meu germà s'ha decidit", diu Pere.

Pep contracta de seguida una professora d'alemany a Nova York, que ha de signar que no parlarà amb la premsa. "Ho ha fet com sempre, de manera obsessiva". Cada dia quatre hores, com un boig", diu Pere. Al cap d'un parell de mesos, durant la Pasqua, Guardiola viatja a Barcelona per sis dies. Allà contracta un professor que l'acompanya en

tot moment. “És absurd. Et trobes amb el teu germà per dinar i el tipus no para de parlar alemany amb el seu professor ininterrompudament”. Pere Guardiola jura que el seu germà donarà la primera conferència de premsa en alemany. “És molt tossut, ho farà”.

Per últim, falta la decisió final a favor de Guardiola per part del Bayern de Munic. Amb totes les conseqüències. Això també inclouria separar-se de Jupp Heynckes al final de la temporada.

Poc després de la telefonada de Guardiola, Hoeneß, Rummenigge, el director esportiu Matthias Sammer i també el veterà assessor financer del Bayern, Karl Hopfner, es van trobar per celebrar una reunió a fi d'obrir noves perspectives. Va ser una trobada molt llarga en què es van tractar molts punts i que va finalitzar amb una resolució unànime: Volem Pep. Veuen en Guardiola una oportunitat extraordinària per a l'equip: l'entrenador més cobejat del món, amb el qual es podria dur a cap un canvi de generació. En aquell moment, Heynckes tenia 67 anys, Guardiola en tenia 41.

Tots els anys, a Munic es pateix un cert sentiment d'inferioritat, encara que hagen jugat en un nivell alt del futbol europeu. El Bayern era dels millors equips i, tanmateix, no resplendien ni causaven admiració com el FC Barcelona, el Manchester United o el Reial Madrid. S'enfadaven, tot i haver-se restablert financerament i haver esdevingut l'equip més sòlid d'Europa, però no el més atractiu ni amb més èxit. No eren un club que fera embogir, i Guardiola havia de canviar-ho.

L'únic problema era aquest: fins aleshores cap directiu del Bayern no havia parlat amb l'entrenador vigent en aquell moment. Jupp Heynckes no està assabentat de totes les telefonades i reunions amb Guardiola i, encara menys, que havien fet pinya amb ell. Fa setmanes van declarar oficialment que l'equip volia parlar amb Heynckes sobre la situació passat l'estiu.

La reflexió darrere d'aquest joc de cartes amanit és: si Guardiola, al reumat, rebutjara l'oferta, Heynckes es veuria danyat com a segona opció. A més, encara queden partits difícils fins que acabe la temporada: Dortmund, València, i la classificació per a vuitens

Guardiola vol parlar alemany des del primer dia. A la dreta, Messi i Ribery en l'últim enfrontament

de final de la Lliga de Campions no està assegurada. I no es pot saber com reaccionaria Heynckes davant d'aquesta decepció. Hem de comentar-li ara que no continuarà a l'equip? Què fem si ens diu: *No podieu?* Són les preguntes que es fa la junta directiva. Es van decidir per l'opció menys arriscada i la menys franca.

La setmana abans de Nadal, Hoeneß vol viatjar a Nova York per conèixer Guardiola i aprofitar l'ocasió per firmar el contracte que havien acordat. L'assessor financer, Hopfner, una vegada explicats tots els detalls, dona al president el “contracte precís, d'alguna manera, molt alemany”, com en diu el germà de Guardiola. Hoeneß se'n va cap a Amèrica el 18 de desembre, un dimarts. Poc abans del viatge, la seua muller Susanne li adverteix: “Uli,

abans que te'n vages, has de parlar amb Jupp. És la teua obligació com a amic”. El diumenge abans de marxar van quedar tots dos per conversar. Per a Hoeneß és una mena de confessió. Ha d'admetre davant del seu amic, que viu al mateix edifici que el matrimoni des de fa un any, els seus plans amb Guardiola, o com a mínim esmentar-li'ls. Més tard, el president parla de “la conversa més difícil de tota la seua carrera professional”.

Al cap d'uns dies, Hoeneß viatja a Chicago amb el seu fill Florian, gerent de la seua fàbrica d'embotits, on celebra algunes reunions. Des d'ací, el president del Bayern viatja tot sol a Nova York.

La seua trobada amb Guardiola s'ha de mantenir en secret. Enviats per Guardiola passen a buscar Hoeneß amb un vehicle amb els vidres tintats a l'hotel Four Seasons. Amb dos guardaespalles i el germà de Guardiola, el president creua Manhattan en direcció al garatge subterrani de Pep Guardiola. L'apartament és al 320 de Central Park West, té ascensor privat, quatre dormitoris i pertany al gerent del Deutsche Bank. Guardiola hi paga vora 31.000 dòlars de lloguer al mes.

Guardiola desitja la independència de Catalunya i no creu en Déu, excepte en forma de Messi

entre Barça i Bayern de Munic en Lliga de Campions, a l'Allianz Arena, el 14 d'abril de 2009.

Hoeneß hi passa quatre hores. Cristina, la muller de Guardiola, cuina; després del dinar, l'entrenador li mostra en el seu portàtil les possibles formacions i alineacions del Bayern per a la pròxima temporada. Li conta que a Nova York havia vist tots els partits del Bayern per televisió i també els del Manchester City i del FC Chelsea, i que estava convençut que el FC Bayern era l'equip que més podia assemblar-se al Barcelona. En aquell temps, al desembre del 2012, el president ho va prendre com una promesa.

Fins ara, el sistema de joc de Guardiola és del millor que hi ha, es considera invencible. En aquesta primavera, a la semifinal de la Lliga de Campions, l'home a qui Hoeneß acaba de segellar el seu final com a entrenador del Bayern a Nova York desxifra el codi del Barça.

El 16 de gener del 2013 ja s'especula sobre l'imminent fixatge de Guardiola i Rummenigge no pot ajornar més la incòmoda conversa. Ha de dir-li a Heynckes que, passat l'estiu, ja no continuarà, encara que a l'implacable entrenador li agradaria continuar un any més.

La conversa es torna emotiva. Heynckes està malalt. L'actual entrenador li

pregunta per què Sammer i ell no li havien comentat res sobre Guardiola. Per què no hi havia pogut opinar.

Al final de la conversa van parlar sobre què dirien a la premsa. Rummenigge proposa dues opcions. D'una banda, Heynckes declara que ell mateix ha demanat deixar d'entrenar el Bayern al final de la temporada i que l'equip complirà aquest desig. O, de l'altra, el FC Bayern declara que ha fitxat Guardiola i que Heynckes no renovarà pel club.

Es decideixen per la primera opció. Quan Heynckes se'n va, el directiu es dirigeix al despatx del president.

"Karl-Heinz! Has acabat?", li pregunta Hoeneß assegut a la butaca.

"Estic fet pols", contesta Rummenigge. Aquest no s'imagina que Jupp Heynckes, l'home a qui acabava de rescindir el contracte, dirigiria en les pròximes setmanes l'equip del Bayern de Munic en la temporada de més èxit de la història del club.

L'amargor de Heynckes a causa d'aquest tracte es va convertir en energia. Ho va voler demostrar a tots una altra vegada, va treballar dur, encara més concentrat que abans, gairebé fins a l'esgotament físic. Ell sabia que li

restava mig any escàs al club i va aprofitar el temps. El FC Munic va batre els rècords, va guanyar el triplet i Heynckes se'n va anar per la porta gran.

"Deixe enrere un equip de primera classe a escala mundial, potser el millor del món", deia fa dues setmanes en el seu comiat. I ningú va replicar. Tot Europa mirava el Bayern amb ulls plens d'admiració. Han arribat a tocar la dimensió que sempre havien anhelat, a la qual Guardiola hauria d'endinsar-los.

Fins aquell moment es pensava que els èxits de Guardiola eren un problema per a Heynckes, però va ser tot el contrari. Com superarà el triplet? Pere Guardiola fa com si no comprenguera aquesta discussió. "Qui ha sigut entrenador del Barcelona sap què és la pressió". El seu germà simplement havia de guanyar sempre. Això havia sigut abans així també, res d'això no havia canviat.

La pregunta no és si el triplet preocupava Guardiola. La pregunta és com gestiona la situació que hi haja tantes expectatives que repetisca el que va fer un dels que han construït un dels millors equips de la dècada passada.

Pot Guardiola marcar novament una era amb el Bayern com va fer en el Barcelona o tenen raó els qui afirmen que, fins i tot, Peter Neururer hauria guanyat la Lliga de Campions amb estrelles com Xavi, Iniesta i Messi en l'onze inicial?

Hi ha l'exemple de Frank Rijkaard, el predecessor de Guardiola al Barcelona. Va guanyar la Lliga de Campions el 2006, va haver de deixar el club i des d'aquell moment vaga perdut pel món. Després de tot, el van acomiadar a causa de l'absència d'èxits com a entrenador de l'Àrabia Saudita. La pregunta que ha de respondre Guardiola, el risc que ha de córrer és: pot superar el màxim?

El caràcter d'una persona es mostra durant les derrotes. Vist així, gairebé ningú no podria dir qui és Guardiola realment, ja que no ha fracassat mai. A Munic podria passar, Guardiola hi podria perdre: contra ell mateix.

Markus Feldenkirchen
Juan Moreno

© Der Spiegel

Traducció d'Amparo Bonet